

Sygn. akt VIII C 1239/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: staż. Magdalena Badyłak

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Inc. z siedzibą w M. V. (Kalifornia, Stany Zjednoczone Ameryki)

przeciwko M. P.

o zapłatę 5.830,53 zł

1. zasądza od M. P. na rzecz (...) Inc. z siedzibą w M. V. kwotę 3.931,98 zł (trzy tysiące dziewięćset trzydzieści jeden złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 4.992,84 zł (cztery tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 5 lutego 2020 roku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowania w zakresie żądania zasądzenia kwoty 1.286,18 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt sześć złotych osiemnaście groszy);
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. zasądza od M. P. na rzecz (...) Inc. z siedzibą w M. V. kwotę 1.495,14 zł (jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt pięć złotych czternaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. nadaje wyrokowi w punktach 1. i 4. rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 1239/20

UZASADNIENIE

W dniu 5 lutego 2020 roku powód (...) Inc. z siedzibą w M. V. (USA), reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej M. P. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 5.830,53 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 5.542,84 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, iż wierzytelność dochodzona przez stronę powodową wynika z umowy pożyczki (...) zawartej w dniu 22 sierpnia 2019 r. przez pozwaną z pożyczkodawcą – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Na dochodzoną należność składają się: kwota pożyczki w wysokości 2.549 zł, odsetki z opóźnienie w kwocie 206,22 zł, skapitalizowane na dzień złożenia pozwu, odsetki umowne w kwocie 81,47 zł, opłaty w kwocie 550 zł, prowizje w kwocie 2.443,84 zł.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 3-6)

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 6v.)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo, przy czym cofnął powództwo w części tj. w zakresie żądania kwoty 1.286,18 zł stanowiącej część prowizji bez zrzeczenia się roszczenia.

(pismo procesowe k. 11-13)

Zarządzeniem z dnia 16 listopada 2020 r. stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(zarządzenie k. 64)

Na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2021 roku, pełnomocnik powoda nie stawił się, zawiadomiony prawidłowo. Pozwana nie stawiła się, nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod jej nieobecność, nie złożyła żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew.

(wyrok zaoczny wraz ze wzmianką w trybie art. 157 § 2 k.p.c.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 sierpnia 2019 (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarł z pozwaną umowę pożyczki nr (...) na mocy której udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 3.000 zł, którą zobowiązała się spłacić wraz z prowizją oraz wszelkimi innymi kosztami zgodnie z warunkami określonymi w tabeli. W tej ostatniej, prowizja została oznaczona na kwotę 2.443,84 zł, opłata przygotowawcza w kwocie 550 zł, odsetki umowne w kwocie 243,25 zł. Całkowity koszt pożyczki określono na kwotę 3.237,09 zł, kwotę pożyczki do spłaty 6.237,09 zł, (...) wyniosła 211,25%.

Umowa została zawarta na 130 tygodni. Pożyczka miała być spłacana w ratach, zaś datę pierwszej raty określono na dzień 30 sierpnia 2019 r., zaś dzień całkowitej spłaty na dzień 18 lutego 2022 r.

Stosownie do § 1 umowy opłatą przygotowawczą jest opłata związana z przygotowaniem pożyczki.

Zgodnie z § 7 ust. 6 umowy pożyczkobiorca wyraża zgodę na cesję na inny podmiot niespłaconych przez niego kwot pożyczki, przysługujących pożyczkodawcy, bez względu na kwotę zaległości i czas jej trwania na podstawie art. 518 k.c. (subrogacja).

§ 8 ust. 9 umowy stanowi, iż pożyczkodawca może rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym w przypadku m. in. braku spłaty rat pożyczki (a), braku spłaty zaległości w ciągu 14 dni od daty, w której pożyczkobiorca otrzymał wezwanie do zapłaty i informację o wypowiedzeniu bądź ostatnim dniu do odbioru listu poleconego. Wypowiedzenie/rozwiązanie umowy nie zwalnia pożyczkobiorcy z obowiązku spłaty wszelkich pozostałych do zapłaty kwot pożyczki, które stają się natychmiast wymagalne. (§ 8 ust. 10). W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkodawca zastrzega sobie możliwość naliczenia odsetek w wysokości odsetek maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie.

(wniosek o udzielenie pożyczki gotówkowej k. 22-25, umowa pożyczki gotówkowej k. 26-36)

W dniu 22 sierpnia 2019 roku pożyczkodawca przelał na należący do pozwanej rachunek bankowy o nr 23 1020 (...) (...) kwotę 3.000 zł tytułem „Instant F. (...)”.

(potwierdzenie wykonania operacji k. 37)

Pismem z dnia 26 października 2019 r. wypowiedziano pozwanej ze skutkiem natychmiastowym umowę pożyczki zawartą w dniu 22 sierpnia 2019 r.

(wypowiedzenie k. 49)

W dniu 7 marca 2019 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł ze stroną powodową (...) Inc. z siedzibą w M. V. umowę poręczenia, na mocy której powód (poręczyciel) zobowiązał się wobec wierzyciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.) udzielić poręczenia w odniesieniu do każdej pożyczki wskazanej w odpowiednim oświadczeniu dostarczonym mu przez wierzyciela. (pkt 3.1.1.) Wierzyciel może skorzystać z poręczenia w odniesieniu do pożyczki poprzez dostarczenie zawiadomienia o poręczeniu w okresie wykonania poręczenia mającym zastosowanie do danego poręczenia, pod warunkiem, że pożyczka spełnia warunki do wydania zawiadomienia o poręczeniu (pkt 7.1.1.). Po otrzymaniu od wierzyciela zawiadomienia o poręczeniu, poręczyciel zapłaci wierzycielowi łączną kwotę niespłaconą określoną w zawiadomieniu o poręczeniu w odpowiedniej dacie rozliczenia zgodnie z niniejszą umową.

(umowa poręczenia k. 39-48)

W dniu 2 stycznia 2020 r. M. S., działająca w imieniu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oświadczyła, że strona powodowa na podstawie ww. umowy spłaciła w całości na rzecz wierzyciela należności wynikające z umów wskazanych w dokumencie stanowiącym załącznik do potwierdzenia wypłaty kwot poręczenia m. in. w zakresie umowy o nr (...) zawartej z pozwaną.

(potwierdzenie wypłaty kwot poręczenia z załącznikiem k. 50-56)

Pismem z dnia 7 stycznia 2020 r. zawiadomiono pozwaną o przelew wierzycielności wynikającej z umowy pożyczki nr (...) i wezwano ją do zapłaty kwoty 5.779,51 zł.

(zawiadomienie k. 61)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w przeważającej części.

Na początku rozważań należy podnieść, iż w przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa w całości. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 roku, III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150).

W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda nie budziły wątpliwość, zatem Sąd wydał wyrok uwzględniający powództwo w przeważającej części. Jednakże mając na względzie przepisy prawa materialnego Sąd zobowiązany był do oddalenia powództwa w zakresie żądania kwoty 550 zł tytułem opłaty przygotowawczej.

Roszczenie dochodzone pozwem oparte było na treści przepisów: art. 720 k.c. oraz art. 518 § 1 pkt 1 k.c.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Nie ulega wątpliwości, iż do umowy zawartej między spółką (...) a pozwaną stosuje się również przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2019.1083 t.j.).

Zgodnie zaś z art. 518 § 1 pkt 1 k.c. osoba trzecia, która spłaca wierzyciela, nabywa spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty jeżeli płaci cudzy dług, za który jest odpowiedzialna osobiście albo pewnymi przedmiotami majątkowymi. Poręczyciel, którym w niniejszej sprawie był powód, odpowiada osobiście za cudzy dług, przy czym do zajścia subrogacji ustawowej na podstawie powołanego przepisu konieczne jest wykazanie, iż poręczyciel zapłacił za cudzy dług.

W niniejszej sprawie strona powodowa wykazała, iż doszło do zapłaty długu pozwanej M. P. poprzez złożenie oświadczenia – potwierdzenia wypłaty kwot poręczenia, co zostało wzmocnione domniemaniem z art. 339 § 2 k.p.c. Zatem zdaniem Sądu legitymacja czynna powoda nie budziła wątpliwości. Strona powodowa przedłożyła również dokumenty z których wynika zawarcie samej umowy pożyczki, co umożliwiło zbadanie Sądowi poszczególnych postanowień umownych w świetle ich abuzywności.

Stosownie do art. 385¹ § 1 k.p.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Za „sprzeczne z dobrymi obyczajami” uważa się, m.in. działania wykorzystujące niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, zmierzające do dezinformacji i wywołania błędnego przekonania, ale także niezapewniające rzetelnej, prawdziwej pełnej informacji. Natomiast pojęcie „interesów konsumenta” należy rozumieć szeroko, zarówno w kategoriach interesu prawnego, jak i ekonomicznego, w tym na gruncie umowy kredytowej, powinna uwzględniać aspekt bezpieczeństwa finansowego. W związku z tym jako „rażące naruszenie interesów konsumenta” należy rozumieć jako nieusprawiedliwioną dysproporcję praw na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 listopada 2020 r., I ACa 291/20, LEX nr 3115017).

Okoliczności niniejszej sprawy wskazują, że pozwana, jako konsument, nie miała rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych w odniesieniu do zastrzeżonych należności za czynności pożyczkodawcy w postaci przygotowania umowy tj. w zakresie opłaty przygotowawczej 550 zł. Z wniosku o udzielenie pożyczki gotówkowej (k. 22-25) jednoznacznie wynika, iż miała ona jedynie wpływ na kwotę wnioskowanej pożyczki tj. 3.000 zł (k. 23). Biorąc wyżej wskazany fakt pod uwagę, a także konieczność – na podstawie prawa i orzecznictwa europejskiego – badania przez Sąd z urzędu abuzywności postanowień umów zawieranych z konsumentami, Sąd przyjrzał się szczegółowo wskazanemu postanowieniu umownemu. Jak już wcześniej wskazano, postanowienie dotyczące ustalenia opłaty przygotowawczej na kwotę 550 zł, nie były z pozwaną, jako konsumentem, indywidualnie uzgadniane, pożyczkodawca posługiwał się wzorcem umowy w omawianym zakresie, a niewątpliwie postanowienie to kształtuje obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Podkreślenia wymaga, że zastosowane wyliczenie należności za przygotowanie umowy pożyczki jest bardzo sztywne i nie uwzględnia indywidualnych okoliczności sprawy/danego przypadku. W tym miejscu podkreślić również należy, że opłata przygotowawcza to opłata za rozpatrzenie wniosku kredytowego oraz przygotowanie i zawarcie umowy kredytowej. Pobranie takiej opłaty przez kredytodawcę jest uzasadnione tylko wtedy, jeżeli rzeczywiście poniósł on koszty, które rekompensować ma opłata przygotowawcza, a więc np. w przypadku odstąpienia od umowy, gdyż wówczas doszło zarówno do rozpatrzenia wniosku, jak i do zawarcia umowy kredytowej. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 marca 2012 r. VI ACa 1183/11, LEX nr 1642372). Przy czym, to właśnie powód (pożyczkodawca) winien udowodnić (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), że w ogóle poniósł koszty związane z przygotowaniem umowy, której to powinności nie sprostął. Przede wszystkim należy wskazać na rażące wygórowanie wskazanej kwoty. Umowa zawierana była na odległość przez internet. Wniosek o udzielenie pożyczki został sporządzony za pomocą internetowego formularza, nadto z treści § 1 samej umowy pożyczki wynika, że treść umowy jest przechowywana na trwałym nośniku i uznawana za sporządzoną na piśmie oraz doręczoną w chwili zawarcia (k. 26). Do udzielenia pożyczki konieczne również było zweryfikowanie rachunku bankowego pożyczkobiorcy poprzez usługę (...). Powód w żaden sposób nie udowodnił, że z tytułu wygenerowania dokumentów – formularzy do zawarcia umowy pożyczki czy też zweryfikowania konta bankowego pożyczkobiorcy pożyczkodawca poniósł koszty w wysokości 550 zł. Należy podkreślić, iż pożyczkodawca jest profesjonalistą na rynku udzielania kredytów konsumenckich, pożyczka zawarta

z pozwaną mieści się w zakresie jego działalności gospodarczej. Nie sposób uznać, iż koszty przygotowania jednej umowy jednorazowo generują koszty w wysokości 550 zł za udzielony kredyt. Należy zatem uznać, że postanowienie to nie wiąże pozwanej, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej łączną kwotę 3.931,98 zł, na którą to kwotę składa się: kwota 2549 zł tytułem należności głównej, kwota 81,47 zł tytułem odsetek umownych, kwota 1.157,66 zł tytułem prowizji w części niecofniętej, oraz kwota 143,85 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 3.788,13 zł (należność główna i prowizja) za okres od dnia wypowiedzenia umowy do dnia złożenia pozwu. Przy czym w zakresie kwoty 550 zł Sąd oddalił powództwo. Powództwo to zostało również oddalane w zakresie żądania skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od tej kwoty – 550 zł oraz w zakresie żądania odsetek maksymalnych na przyszłość, zatem odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczane są od kwoty 4.992,84 zł, która to kwota obejmuje należność główną oraz prowizję, w tym również w zakresie niecofniętym, albowiem powództwo cofnięto jedynie w zakresie kwoty 1.286,18 zł (bez odsetek).

Na marginesie należy wskazać, iż Sąd uznał, za usprawiedliwione żądanie zasądzenia prowizji w kwocie 1.157,66 zł (łącznie prowizja wynosiła 2.445,84 zł). Obowiązujące przepisy prawa nie zabraniają stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na prowizję, która obok odsetek stanowi wynagrodzenie dla pożyczkodawcy z tytułu udostępnienia pożyczkobiorcy środków finansowych i jest powszechnie stosowana nie tylko przez podmioty oferujące pożyczki krótkoterminowe, ale także instytucje bankowe. W omawianym przypadku ustalona przez powoda prowizja mieści się w limicie pozaodsetkowych kosztów kredytu przewidzianych art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim (zwanej dalej ustawą). Maksymalna wysokość wspomnianych kosztów jest bowiem ustalana, stosownie do art. 36a ust. 1 ustawy, poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spłaty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku. W praktyce oznacza to, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą w skali 6 miesięcy przekroczyć 40% całkowitej kwoty kredytu (25% + 15%), w skali roku 55% (25% + 30%), w skali 2 lat 85% (25% + 60%), a w każdym wypadku 100% całkowitej kwoty kredytu, stosownie do art. 36a ust. 2 ustawy. W tym miejscu zaznaczyć należy, że wartości maksymalne przewidziane w w/w przepisie zostały ustalone przez ustawodawcę w oparciu o analizę danych dotyczących działalności kredytodawców, odzwierciedlających realia rynku kredytowego. Wyjaśnienia wymaga również, że naliczanie odsetek, choćby w maksymalnej przewidzianej prawem wysokości, nie jest w stanie zrehabilitować pożyczkodawcom kosztów prowadzonej przez nich działalności. Zresztą odsetki pełnią także funkcję waloryzacyjną, a więc kompensują spadek wartości nabywczej pieniądza. Oczywiście jest wreszcie, że skoro ustawodawca przewidział możliwość naliczania pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości oznaczonej w art. 36a ustawy, a jednocześnie brak jest przepisów prawa, które zabraniałyby stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na prowizję, nie sposób przyjąć, aby zastrzegając prowizję pożyczkodawca działał w sposób sprzeczny z ustawą, bądź też dążył do jej obejścia.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c., jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie strony w § 8 pkt 11 strony zastrzegły odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, zatem, wobec czego żądanie odsetkowe powoda co do rodzaju odsetek Sąd uznał za

uzasadnione. Na podstawie art. 482 § 1 k.c. Sąd uwzględnił również odsetki od kwoty skapitalizowanych odsetek od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Powód cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie kwoty 1.286,18 zł stanowiącej część prowizji. Na podstawie art. 203 § 4 k.p.c. Sąd uznał cofnięcie to za dopuszczalne w związku z czym na podstawie art. 355 k.p.c. umorzono postępowanie w tym zakresie. W zakresie cofniętego powództwa należało uznać powoda za stronę przegrywającą postępowanie w sprawie, co miało wpływ na rozliczenie kosztów postępowania, szczegółowo wskazane w pkt 4 wyroku. Podkreślić należy, iż powód nie wskazał przyczyny cofnięcia powództwa, zatem brak było podstaw do odstąpienia od uznania strony powodowej za podmiot przegrywający spór.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów. Należy wskazać, iż powód żądał zasądzenia kwoty 5.830,53 zł, zaś Sąd zasądził na rzecz strony powodowej kwotę 3.931,98 zł. Oznacza to, że powód wygrał sprawę w 67,44 %. Na koszty strony powodowej złożyły się: 400 zł opłaty sądowej od pozwu, 1800 zł wynagrodzenia r.pr. z wyboru (§ 2 pkt 4 Rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz.U.2018.265 t.j.), 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 2.217 zł. Wobec tego, iż powód wygrał postępowanie w 67,44 % należało zasądzić od pozwanej na jego rzecz kwotę 1.495,14 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W pkt 5. wyroku na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi w punkcie 1. i 4. rygor natychmiastowej wykonalności.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.